

ת"פ 33029/10/14 - מדינת ישראל נגד ק א - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 33029-10-14 מדינת ישראל נ' א(עציר)
מ"ת 33040-10-14
פ"א מהסבה 03440201411930
06 דצמבר 2016

בפני כב' השופט יואב עטר
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ענבר וינשטוק
נגד
הנאשם
ק א - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד ליאור כהנא

הכרעת דין

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת **איומים** (לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977); שעניינה בכך שעל פי הנתען בכתב האישום, בשתי הזדמנויות שונות בהפרש זמנים בן חודש ביניהן, בביתם המשותף, איים הנאשם על אשתו (להלן: "**המתלוננת**").
- על-פי הנתען בכתב האישום, באירוע הראשון, שמועדו המדויק אינו מפורט, האשים הנאשם את המתלוננת כי יש לה חבר ואיים עליה כי יהרוג אותה. כחודש לאחר מכן, במועד המפורט בכתב האישום בשעת ערב כמפורט בכתב האישום, לאחר שנשאל על ידי המתלוננת לפשר התנהגותו, איים עליה כי יהרוג אותה ושב והאשים אותה כי אינה נאמנה לו.

יריעת המחלוקת

- אין מחלוקת כי הנאשם והמתלוננת היו נשואים במועד הרלוונטי, והתגררו במשותף בכתובת המפורטת בכתב האישום. לטענת הנאשם, כפי שפורטה בישיבת המענה, המתלוננת ביקשה להרחיק את הנאשם מהבית בשל העובדה שלטענת ההגנה "יש לה חבר". במסגרת המענה, הכחיש הנאשם את האמירות המאיימות המיוחסות לו, וטען כי זו העלילה עליו בשל אותו מניע.
- במסגרת פרשת התביעה, העידו המתלוננת ועדה נוספת (אחותו של הנאשם) והוגשו בהסכמה מספר מוצגים. במסגרת פרשת ההגנה, העיד הנאשם.

פרשת התביעה

- המתלוננת (ע"ת/1) העידה בבית המשפט, ובנוסף גם הוגשה הודעתה במשטרה (ת/1).
- בעדותה בפני סיפרה המתלוננת, כי הנאשם במועד האירוע השני (המפורט בסעיף 2 לפרק העובדות

עמוד 1

שבכתב האישום): "לכלך עלי, הוא חושב יש לי גבר ... .. והוא אמר לי תמיד יש לך גבר ואני יודע שיש לך גבר. אני אומרת לו לא נכון... .. אני דווקא דואגת לו לנאשם לבעלי... ..". המתלוננת סיפרה כי הנאשם חולה, אינו עובד ובמועד הרלוונטי שהה בבית, והיא נאלצה לצאת את הבית לעבודה כמטפלת בקשישים, וסידורים שונים. לדבריה, הנאשם האשים אותה באופן מתמשך כי אינה נאמנה לו, וסיפרה: "ואז בסוף הראש שלו וזה, אני רואה שהוא מסתובב אמצע הלילה, ואני פחדתי, לא נגע בי אבל פחדתי... .. פחדתי הוא אומר לי יש לך גבר, אני אראה לך וזה...". המתלוננת סיפרה בעדותה כי פנתה לאחותו של הנאשם, י (ע"ת/2) וסיפרה כי: "שאלתי אותה מה לעשות, לא רציתי להתקשר (למשטרה - י.ע.). הוא ייכנס לכלא, לא רציתי לעשות לו רע, אז בסוף אמרתי לה מה יכולה לעשות, היא אמרה טוב תגידי ואני אתקשר אז התקשרה... .. למשטרה".

7. לכשנתבקשה על ידי התובעת לתאר את מערכת היחסים עם הנאשם, ענתה המתלוננת: "היה טוב אבל בזמן האחרון הראש שלו לא היה טוב...". המתלוננת סיפרה על תקופה בת כ- 5 חודשים שבה חל שינוי בנאשם, והוסיפה: "אז אמרתי למשטרה לא ייכנס לכלא, אבל תבדקו לו את הראש. ככה דאגתי לו, אפילו באתי לבית המשפט, ואמרתי שלא יקחו אותו לכלא וגם לא למעצר בית, אני רציתי לקחת אותו... .. דאגתי לו, הוא אדם חולה, דאגתי לו, אולי יקרה לו משהו".

8. רק לאחר שהתובעת שבה שוב ושוב ושאלה, סיפרה המתלוננת כי במועד המפורט בסעיף 2 לפרק העובדות, חזרה מעבודתה, הכינה אוכל וקפה לנאשם: "אח"כ הוא יושב ברצפה ... .. ואני רואה אותו מתעצבן ככה (מכה באגרופה על ברכה) אני אומרת לו למה אתה יושב ברצפה ולא על המיטה... .. אח"כ ראיתי שהוא קם הולך מסתכל עלי, הולך לשם, בא, כל פעם אני לא עצמתי עיניים, אני ראיתי אותו, אז עוד פעם אני מסתכלת הוא יושב ויושן עוד פעם אז אמרתי ... .. לאחותו, אז היא התקשרה ובאו (המשטרה - י.ע.)."

9. רק בהמשך חקירתה הראשית, השיבה המתלוננת לשאלה מה הנאשם אמר לה: "הוא אמר לי יש לך גבר, אני אראה לך, מאיים עלי. אם לא יגיד לי... .. הוא מאיים עלי יש לי גבר". לשאלה כיצד איים עליה, השיבה המתלוננת: "אני אהרוג אותך, אני אראה לך". ומיד הוסיפה: "אז הוא אומר לא עשיתי שום דבר, בן אדם חולה, הוא אמר לא עשה לי שום דבר".

10. בעדותה סיפרה המתלוננת כי היא פנתה לאחותו של הנאשם, ואחותו של הנאשם (ע"ת/2) היא זו שהזעיקה את המשטרה וכי המשטרה הגיעה. לדבריה, היא אינה זוכרת מה אמרה במשטרה, ולכשנשאלה על נסיבות גביית הודעתה, השיבה: "אני סיפרתי לו... .. מה שהיה, היה אמרתי". לדבריה בהמשך, אף הלכה למשטרה לבדוק מה קורה עם הנאשם.

11. לאחר שהתובעת ביקשה לרענן את זיכרונה של העדה מהודעתה הראשונה (מיום 19.10.14 שעה 01:00) הסכים בא כוח הנאשם להגשת ההודעה (1/ת).

12. בהודעה (1/ת) סיפרה המתלוננת כי התווכחה עם הנאשם: "היה בינינו ויכוח מילולי, הוא לא הרים עלי ידיים לא תקף אותי או איים עלי, לא גרם לי כל נזק לרכוש". לשאלת החוקר - האם היא מפחדת ממנו, ענתה: "לפעמים שהוא מתעצבן". לשאלת החוקר - האם הנאשם היכה אותה כשהתעצבן, ענתה:

"לא מרביץ. אני מפחדת אולי הוא יעשה משהו". לשאלת החוקר - האם ביום גביית ההודעה או בעבר איים עליה, ענתה: **"הוא אומר לפעמים 'אני יראה לך מה זה' "**. בהמשך טענה כי חוששת שמא הנאשם יפגע בה, וסיפרה כי התקשרה לאחותו של הנאשם כי הנאשם: **"לא הרביץ פחדתי שירביץ, אבל הוא לא נגע בי**

13. בהמשך חקירתה הראשית, נימקה את הפער בין דבריה בהודעה הראשונה (ת/1) לבין דבריה בהודעה נוספת שנגבתה ממנה, כי: **"אני יודעת שאמרתי שתי גרסאות. בגרסה הראשונה שלא יקחו אותו לכלא אז לא אמרתי כלום"**. לשאלה מה אמרה בהודעתה השנייה, ענתה: **"אחרי שהוא לכלך עלי ואמר שיש לי גבר, אז אני גם פניתי אמרתי להם כן, הוא זה הוא מאיים עלי וכל הגרסה השנייה... .. השני אמת. כי לא ידעתי בעצמי מה לעשות"**. בהמשך עמדה המתלוננת על כך שהנאשם אכן איים עליה.

14. בחקירתה הנגדית הבהירה המתלוננת את הפער בין גרסאותיה במשטרה: **"מה זה לא איים?" מה זה, זה אמת. זה מההתחלה אמרתי פחדתי שלא יכנס לכלא, דאגתי לו. בגלל זה אמרתי שלא איים עלי, אבל הוא כן איים עלי"**.

15. המתלוננת בחקירתה הנגדית אישרה שוב כי הגיעה לבית המשפט במהלך הליכי המעצר לבקש את שחרורו של הנאשם וחזרתו הביתה, ונימקה זאת: **"כי אני דאגתי לו הוא חולה שלא ימות במקום אחר"**.

16. ע"ת/2 י א - אחותו של הנאשם, סיפרה כי בתקופה הרלוונטית בעקבות תאונת דרכים, התגוררה בבית הנאשם משך כ - 5 חודשים: **"הוא תבע אותי, והוציא אותי מהבית. סילק אותי מהבית. אחרי שיצאתי כשהוא סילק אותי מהבית, אשתו התקשרה אלי בלילה ואמרה שהוא רוצה להרוג אותה, ואמרה לי בואי תצילי אותי. אני לא יכולתי להיכנס לבית בחזרה בגלל שהוא תבע אותי... .. אמרתי לאשתו בעצמך תתקשרי למשטרה אני לא באה. אשתו אמרה לי אני לא יכולה להתקשר הוא יהרוג אותי ואז אני התקשרתי למשטרה. אחרי שהתקשרתי באו המשטרה ולקחו אותי"**.

17. ע"ת/2 אישרה כי במועד האירוע הייתה בביתה במיקום מרוחק, ולמעשה, ידיעותיה נובעות מהדברים ששמעה מהמתלוננת.

18. ע"ת/2 סיפרה כי המתלוננת: **"הייתה אומרת לי שהוא כל הזמן היה אומר לה שיש לה חבר, והוא מקנא... .. אמרה שהיא מפחדת מהבעל שלה"**.

19. ע"ת/2 הכחישה כי מפלילה את הנאשם בשל סכסוך הקיים בינה לבינו.

20. במהלך עדותה של ע"ת/2 הוברר כי אכן הוצא צו ביום 20.10.14, על ידי בית המשפט לענייני משפחה במסגרת הליך שהוגש על ידי הנאשם כנגד העדה, ואשר נתן תוקף להסכמת הצדדים, כי העדה לא תיכנס לבית הנאשם משך שלושה חודשים.

21. בהסכמת הצדדים, הוגשו במסגרת פרשת התביעה מספר מוצגים נוספים.

22.ת/2 - תמלול שיחתה של ע"ת/2 עם מוקד 100 של המשטרה. עיון בתמלול מלמד כי ע"ת/2, הזדהתה בשם שרון, סיפרה כי גיסתה התקשרה אליה, וטענה כי בעלה מרביץ לה, העדה מסרה את הכתובת למשטרה, ונענתה כי אכן תישלח ניידת.

23. השוטר דרור בר כהן, סיפר בדוח הפעולה שערך (ת/5) כי הגיע בעקבות אותה קריאה טלפונית לדירת הנאשם והמתלוננת, שם פגש במתלוננת שטענה בפני שוטר נוסף שהיה עימו כי הנאשם: **"נוהג לאיים עליה שהוא יראה לה מה זה, והיא מסרה... .. כי היא פוחדת ממנו שיעשה לה משהו. בתחקור של המודיעה, היא מוסרת שלא הותקפה על ידו, לא תקף אותה גם היום...".** מטבע הדברים מקום שהדברים נאמרו לשוטר אחר, אלו אינם עונים אפילו לחריגים לעדות שמיעה, בכל הקשור לתוכן הדברים ואולם הדברים הובאו כאן כבסיס שהוביל לפעולותיו של השוטר.

24. השוטר בר כהן ציין כי הוא עצמו שוחח עם הנאשם בדירת בני הזוג, כי נתקל בקשיי תקשורת מקום שהנאשם אינו דובר היטב את השפה העברית. השוטר סיפר כי: **"שאלתי אותו האם היתה מריבה בינו לבין אשתו היום, הוא מסר לי שהיו קצת צעקות ביניהם, או שהיא תקפה אותו... .. מסר שהיה ביניהם רק ויכוח מילולי קולני וצעקות...".** השוטר הוסיף כי הנאשם: **"לא היה כל כך מובן בדבריו".**

גרסת הנאשם

25. בהודעתו הראשונה במשטרה מיום 19.10.14 (ת/3) טען הנאשם כי לא עשה כלום, ואף תהה: **"באמת למה היא עושה את זה. אני לא עושה כלום".** הנאשם סיפר כי אחותו התגוררה בדירתם, טען כי הוא אדם חולה וכי פעל להוצאת אחותו מדירתם, לאחר שזו סירבה לעזוב. הנאשם סיפר כי בעקבות סירובה התלונן במשטרה הופנה לבית המשפט על מנת להוציא צו. הנאשם טען בהודעתו כי אשתו איימה עליו כי אם אחותו (ע"ת/2) תאלץ לצאת מהדירה, גם עליו לעזוב את הדירה: **"ואשתי אומרת 'אם היא יוצאת גם אתה לצאת' אני חולה למה לעשות לי את זה. אני אף פעם לא ידיים, לא מרביץ, יש לאשתי גם חבר, אני בבית והם יושבים, שותים, אוכלים ונוסעים באוטו לוקח אותה".**

26. הנאשם הכחיש בהודעה זו כי איים על המתלוננת, טען שברקע התלונה קשר שמקיימת המתלוננת עם גבר אחר, וכי אמר לאותו גבר כשבוע עובר למועד החקירה: **"למה אתה עושה את זה, אלוהים יתן לך מכה שאתה עושה לי ככה".** אך הכחיש כי איים על המתלוננת.

27. בהודעה נוספת שנגבתה מהנאשם ביום 22.10.14 (ת/4), שב הנאשם והכחיש את טענות המתלוננת כנגדו, טען כי לא איים על המתלוננת וכי היא נוהגת לקלל אותו.

28. הנאשם שב וטען במהלך הודעתו כי אחותו מפלילה אותו בשל פעולותיו לסילוקה מדירתו, ושב וטען כי המתלוננת מעורבת במערכת יחסים אחרת וכי הוא עצמו לא עשה דבר.

29. בעדותו בפני שב הנאשם והכחיש כי איים על המתלוננת, והוסיף: **"היא כל הזמן מקללת אותי, היא בסכסוך איתי סתם".**

30. הנאשם שב וסיפר בעדותו בבית המשפט על אותו מניע של אחרות להפלילו בשל סילוקה מהדירה, טען כי הוא אדיש לקשר של אשתו עם גבר זר (לטענתו) ועל כן לא איים עליה, וסיפר על בעיות בריאותיות.

31. בחקירתו הנגדית טען כי ביום 18.10.14 (יום מעצרו), לא היה כל ויכוח בינו לבין המתלוננת ולא היה כל ריב, וגם לא הייתה כל סיבה לכעס. לכשעומת עם דבריו בפני השופט דרור בר כהן (ת/5) שינה גרסתו, ואישר: **"כן היה ויכוח, לא כל כך שגורם למשהו, סתם התווכחנו אבל לא ויכוח שמתרחב"**. בהמשך החקירה הנגדית הנאשם אישר, לשאלה אם באותו ויכוח צעק על המתלוננת: **"כן. קצת"**.

32. הנאשם התפתל בחקירתו הנגדית ביחס לשאלה אם אמר בהודעתו כי למתלוננת מערכת יחסים עם גבר זר.

33. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם את דבריו בהודעתו כי שוחח עם אותו גבר, ואולם, בניגוד לאמור בהודעתו לעניין זה, הפעם טען כי אותו אדם איים עליו: **"ואני שתקתי ואמרתי שיעשה מה שהוא רוצה"**. בהמשך אישר את דבריו בהודעתו כי אמר לאותו אדם שאלוהים יכה אותו.

34. הנאשם עמד בעדותו על כך שהמתלוננת משקרת, כי לא איים עליה, ולשאלה מדוע שתעשה זאת, ענה: **"אני לא אמרתי שום דבר. יכול להיות הם עשו הסכם עם אחותי, בגלל שאמרתי לאחותי לצאת מהבית, בגלל זה היא כעסה, יכול להיות והן עשו את התלונה הזו סתם. לא אמרתי את זה"**.

35. לשאלה כיצד מתיישבת גרסתו עם העובדה שהמתלוננת הגיעה לבית המשפט בהליכי המעצר על מנת לבקש את החזרתו לבית, ענה: **"שמעתי. כן, אני יודע"**. בהמשך טען כי אינו יודע מדוע התלוננה אשתו במשטרה, ואינו יודע אם היא רוצה שייאסר, ולשאלה אם שיקרה, ענה: **"אני לא יודע - י.ע) אם שיקרה או לא שיקרה"**.

דין והכרעה

36. אין מחלוקת כי במעמד אמירת הדברים הנטענים בכתב האישום, לא היו עדים, מלבד הנאשם והמתלוננת.

37. ביחס לאירוע המפורט בסעיפים 2,3 לכתב האישום הרי שהמתלוננת סיפרה על האירוע בעדותה, גם אם לא באופן המפורט בכתב האישום. בעדותה בפני סיפרה המתלוננת כי באותו אירוע אמר לה הנאשם, בין השאר, **"אני אהרוג אותך, אני אראה לך"**. (עמ' 9 שורה 27).

38. אכן, קיים פער בין עדותה בפני לבין האמור בהודעתה הראשונה (ת/1), ואולם המתלוננת נימקה פער זה, ואף ציינה כי נימקה זאת בהודעה נוספת, אשר לא הוגשה.

39. המתלוננת בעדותה בפני הותירה רושם אמין, כפי שיפורט בהמשך, וההסבר שמסרה ביחס לפער בין עדותה בפני לבין האמור בהודעתה הראשונה, מתיישב עם הרושם שהותירה עדותה כפי שיפורט בהמשך.

40. מעדות המתלוננת ניכר היה כי זו נזהרת מלהעצים את האירוע, ו/או מלנקוט בגישה מפלילה כלפי הנאשם.
41. עדות המתלוננת הותירה רושם מובהק לפיו המתלוננת מנסה למזער את הדברים, ורק לאחר שנשאלה מפורשות על כך, ציינה את תוכן האיום.
42. המתלוננת הקפידה במהלך כל עדותה בפני לסייג את דבריה, כך למשל חזרה והדגישה שוב ושוב כי הנאשם לא נקט כלפיה באלימות פיזית.
43. אודות זהירותה של המתלוננת ניתן ללמוד כבר מהחלק הראשון בחקירתה הראשית, שעה שסיפרה כי פחדה ומיד הוסיפה מיוזמתה: **"... אני רואה שהוא מסתובב באמצע הלילה ואני פחדתי. לא נגע בי אבל פחדתי"**.
44. המתלוננת אף הסבירה כי לא חפצה במעצרו של הנאשם, והוסיפה כי גם כאשר הגיעה המשטרה: **"אמרתי למשטרה לא ייכנס לכלא אבל תבדקו לו את הראש, ככה דאגתי לו, אפילו באתי לבית המשפט ואמרתי שלא יקחו אותו לכלא וגם לא למעצר בית, אני רציתי לקחת אותו"**.
45. גם בתשובה לשאלה מפורשת של התובעת שבה מסרה את תוכן האיום, מיד הוסיפה: **"אז הוא אומר לא עשיתי שום דבר, בן אדם חולה, הוא אמר לא עשה לי שום דבר"**.
46. הגם שתוכן דבריה של המתלוננת כפי שתועד בדוח הפעולה (ת/5) מהווה עדות שמיעה, ניתן לראות כי כבר בזירה דאגה המתלוננת להבהיר לשוטרים כי לא הותקפה על ידי הנאשם.
47. מעדות המתלוננת עולה כי למעשה התקשרה לע"ת/2 (אחותו של הנאשם) ולא למשטרה, שכן לא רצתה לסבך את הנאשם ולגרום למעצרו.
48. חיזוק לעדותה של המתלוננת ניתן למצוא בעדות אחותו של הנאשם (ע"ת/2), כך למשל ביחס לתוכן השיחה, לפיו, כעולה מהעדויות, המתלוננת לא ביקשה ממנה להתקשר למשטרה, אלא: **"אשתו התקשרה אלי בלילה ואמרה ... ואמרה לי בואי תצילי אותי... אמרתי לאשתו תתקשרי בעצמך למשטרה אני לא באה. אשתו אמרה לי אני לא יכולה להתקשר הוא יהרוג אותי ואז אני התקשרתי למשטרה..."**.
49. למעשה, מעדות אחותו של הנאשם עולה כי מטרת שיחת הטלפון היתה להזעיק את העדה לבית המתלוננת לעזרה, תוך שהשתמשה במינוח "בואי תצילי אותי", ויש בכך חיזוק משמעותי לגרסת המתלוננת כי כלל לא חפצה בהזמנת המשטרה.
50. מקום בו המדובר בשיחת טלפון שבוצעה במהלך האירוע או מיד בסמוך לאחר מכן, הרי שעדות העדה קבילה גם ביחס לתוכן דברי המתלוננת אליה באותה עת לרבות האמירה: **"...התקשרה אלי בלילה ואמרה שהוא רוצה להרוג אותה..."**.
51. אכן, לע"ת/2, לכאורה מניע כנגד הנאשם, מקום שהנאשם זמן קצר קודם לכן פעל להוצאת צו הרחקה

שהרחיק את ע"ת/2 מביתו בניגוד לרצונה, ואולם יש לזכור כי זו אינה העדות העיקרית, אלא בסה"כ חיזוק לעדות המתלוננת, ועל כן, גם בהינתן הזהירות הנדרשת במתן אמון בעדות זו, בשים לב לאותו מניע, סבורני כי יש באותם דברים שצויינו על ידי העדה בכדי לחזק את עדות המתלוננת מקום שהם משתלבים עמה באופן מובהק.

52. מנגד, ניצבת גרסת הנאשם.

53. גרסת הנאשם, כאמור, היא כי המתלוננת העלילה עליו על רקע רצונה להוציאה מביתם, בין אם על רקע מערכת היחסים שלשיטתו היא מנהלת עם אדם אחר, ובין אם על רקע רצונה לנקום בו, בשל הצו שהוציא כנגד ע"ת/2. גרסה זו אינה מתיישבת עם עובדה שהוטחה במתלוננת על ידי הסנגור במהלך חקירתה הנגדית, לפיה התייצבה במסגרת הליכי המעצר בבית המשפט, אמרה למותב הדן בהליך המעצר, כי אינה חוששת מפני הנאשם, וביקשה לקחתו לביתם.

54. לו רצתה המתלוננת להרחיק את הנאשם מהבית, מדוע טרחה להגיע לבית המשפט ותבקש להחזירו לבית? והרי לכאורה ניתן לה מבוקשה.

55. לו רצתה המתלוננת "להיפטר" מהנאשם, מדוע טרחה ומזערה ככל הניתן את מעשיו? מדוע לשאלה מפורשת של השוטרים עוד בדירה ולאחר מכן, הדגישה כי הנאשם כלל לא תקף אותה? מדוע הקפידה המתלוננת גם בבית המשפט בעדותה בפני לסייג את עדותה ולהדגיש שוב ושוב שהנאשם לא תקף אותה, שכלל לא חפצה בהליך, ולהדגיש את מסכנותו של הנאשם ואת דאגתה אליו.

56. נוכח האמור לעיל, דומה כי טענת הנאשם לקיומו של מניע שהוביל את המתלוננת להתלונן כנגדו, אינה מתיישבת עם העובדות.

57. הנאשם עצמו בעדותו הותיר רושם לא אמין, הן באופן בו התפתל, הן באופן בו ניסה למזער את הדברים, ככל שהם נוגעים לחלקו מקום שתחילה הכחיש שהיה בכלל ויכוח באותו יום, אך בהמשך אישר כי היה ויכוח אשר כלל צעקות מצידו, וזאת רק לאחר שעומת עם גרסה שונה שמסר בפני שוטר.

58. על פניו גרסת הנאשם לפיו מחד המתלוננת מקיימת קשר עם גבר אחר, ומאידך, לשיטתו, הדבר אף כלל לא הפריע לו, אינה מתיישבת עם ההיגיון, ואינה מתיישבת עם גרסתו שלו כי כלל לא בא בטרוניה על כך למתלוננת נוכח אדישותו, ואולם כן טרח ופנה לאותו גבר.

59. דומה כי נוכח השילוב של הרושם שהותיר הנאשם בעדותו עם האמור לעיל, לא אוכל לקבל את גרסתו.

סיכום

60. המתלוננת לא העידה בפני דבר וחצי דבר אודות האירוע המפורט בסעיף 4 לפרק העובדות שבכתב האישום ולא הובאה בפני כל ראיה הנוגעת לאמור בסעיף 4 לפרק העובדות שבכתב האישום ועל כן כבר עתה, סבורני כי ניתן לומר שרכיב זה שבכתב האישום, כלל לא הוכח ועל כן הנאשם מזוכה מהאירוע המיוחס לו בסעיף 4 לפרק העובדות בכתב האישום.

61. ביחס לאירוע שהתרחש ביום 18.10.14, נוכח האמון שנותן אני בעדות המתלוננת, ונוכח החיזוקים לגרסתה שפורטו לעיל סבורני כי הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם אכן אמר למתלוננת כי "יראה לה מה זה", וכי אמר למתלוננת כי יהרוג אותה. סבורני כי הדברים נוכח הקשרם עונים להגדרת איום, וסבורני כי אותה שיחת טלפון של המתלוננת עם ע"ת/2 כמו גם דבריה בפני כי פחדה, מקימים את יסודות העבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

62. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם ביחס לאירוע מיום 18.10.14 בעבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה והודעה היום ו' כסלו תשע"ז, 06/12/2016 במעמד הנוכחים.

יואב עטר, שופט

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע לאחר שמיעת הראיות בעבירת **איומים**, שעניינה בכך שבאירוע אחד נקודתי בערב אחד, ביום 18.10.14, איים הנאשם על אשתו, באופן שפורט בהרחבה בהכרעת הדין.

הערכים המוגנים שנפגעו נוגעים לזכות המתלוננת לביטחון אישי, ולשלווה בין כתלי ביתה.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו, נעה בין מאסרים על תנאי לבין מספר חודשי מאסר בפועל, הכל בהתאם לנסיבות המעשה והעושה.

בשים לב למידת הפגיעה בערכים המוגנים, נוכח טיבו של האיום, העובדה שמדובר באיום נקודתי ובאיום מילולי בלבד, שלא נלוותה לו מחווה מאיימת או אינדיקציה לקונקרטיות של האיום, ובשים לב, לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שפורטו בהרחבה בהכרעת הדין, כמו גם למדיניות הענישה הנוהגת, סבורני כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין מאסר על תנאי לבין 9 חודשי מאסר בפועל.

ביחס לענישה בתוך המתחם, ראוי לציין כי לנאשם הרשעה קודמת מיום 29.10.12, בגין ביצוע עבירת אלימות כנגד אותה מתלוננת דנן, ואת העבירה עבר הנאשם שעה שתלויה ועומדת כנגדו, התחייבות ברת הפעלה.

עמוד 8

העובדה שהנאשם ניהל את תיקו אינה צריכה לעמוד כנגדו, ואולם, הנאשם אינו זכאי להקלה הניתנת למי שבהודאתם מגלמים נטילת אחריות לצד החיסכון בזמן שיפוטי.

לחומרא, ראוי לציין כי הנאשם עד עתה אינו נוטל אחריות על ביצוע העבירה, לא הפנים, ואינו מגלה חרטה.

לו בכך היו מתמצים פני הדברים, היה מקום להשית על הנאשם מאסר ברף האמצעי של המתחם.

לקולת הנאשם, נתתי משקל של ממש למחירים המשמעותיים בהם נשא בעקבות ההליך, כפי שפורט בדברי הסנגור, וכפי שבית המשפט עצמו, יכול היה להיווכח שעה שהנאשם פגש באולם בית המשפט את בנו שהגיע עם סיור של בית ספרו באקראי לאותו אולם. לא ניתן היה להתעלם מהתנהלות הנאשם באותו מפגש.

שיקול משמעותי לקולא בעניינו של הנאשם, נובע מעמדת המתלוננת עצמה. זו חזרה והבהירה, הן במהלך עדותה בפני והן קודם לכן, כפי שפורט בהכרעת הדין, כי אינה מעוניינת במאסרו של הנאשם, וכי היא חסה עליו.

סבורני כי יש להיזהר מפני פטרנליזם יתר וסבורני כי יש מקום ליתן משקל של ממש לעמדת המתלוננת שאינה חפצה במאסרו של הנאשם.

בנסיבות אלו, ובעיקר, נוכח עמדת המתלוננת, סבורני כי ניתן לאמץ את עתירת הסנגור לעונש, בכל הקשור להפעלת ההתחייבות וזאת לצד רכיבי עונש נוספים.

לאור האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 7 ימי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 19.10.14 ועד יום 26.10.14. למען הבהר - יש לראות את תקופת המאסר כתקופה שרוצתה במלואה.

ב. 4 חודשי מאסר, וזאת על תנאי, שלא יעבור משך שלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות ו/או איומים.

ג. אני מורה על הפעלת ההתחייבות בסך 3,000 ₪ מת"פ 31676-07-12. נוכח הוראות סעיף 76 לחוק העונשין, ההתחייבות שהופעלה תשולם כקנס, ש 30 ימי מאסר תמורתו. לאור הסכמת הנאשם, הפיקדון שהופקד במסגרת הליכי המעצר, יקוזז לטובת ההתחייבות שהופעלה והיתרה תשולם בתוך עד 60 ימים מהיום. מובהרות לנאשם הוראות החוק לעניין אפשרות החיוב בתוספת פיגורים והפעלת תקופת המאסר חלף הקנס (ההתחייבות שהופעלה).

מובהר לנאשם כי עליו לסור למזכירות בימ"ש לשם קבלת שובר הקנס (ההתחייבות שהופעלה) , וכי לא יתקבלו כל טענות לפיהן הקנס לא שולם, במועדו, בשל אי קבלת השובר.

אני מורה למזכירות למסור ביד הנאשם את שובר הקנס, ככל שהנאשם יתייצב במזכירות ומובהר כי אין לשלוח את השובר בדואר.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבימ"ש המחוזי בבאר-שבע.

ניתנה והודעה היום ו' כסלו תשע"ז, 06/12/2016 במעמד הנוכחים.

יואב עטר , שופט

הוקלדעלידינוריתג'רנו